ԱՌԱԿՔ

—

ԴԵՂՋԱՆԻԿ ԵՒ ԱՂԱՒՆԵԱԿ.

Դեղձանիկին մէկը յանկարծ, ինչպէս եղաւ՝ չեմ գիտեր,
Թակարթի մէջ բռնուեցաւ, ինչ ընելը չէր գիտեր.
Վեր կը ցատքէր աղորմելին, վար կը նետուէր յուսահատ,
Ծակ մը չըկար որ դուրս ելլէ, կը դարնուէր պատէ պատ։
Հոն միամիտ աղաւնիի անփորձ աղատ ձագ մը կար,
Տեսնելու բան էր ինչ կերպով միւսին վրայ կը խնամար.
«Ամօթ, ըսաւ, թռչունիկ,
Ամօթ քեզի դեղձանիկ.
Ինչ ըսիր ու ցորեկ ատեն թակարթին ընկար կուրի պէս.
Ես՝ հաւատա որ ոչ երբէք կը խաբուէի քեզի պէս։»
Դեռ մեծախօս աղաւնեկին բերանն էր սուտ պարծանքը,
Տոսիկներովը ցանցն ընկաւ յանկարծ,—տես դու փորձանքը։
Եւ օխ եղաւ կրկ՚ եղաւ.
Թող չը խնամեր այն միամիտ աղաւնին
Ուրիշներուն գըլխուն եկած փորձանքին։

ՔՈՒԼՈՎ։

ԷՇ ԵՒ ՔՆԱՐ.

Իշուն մէկը Ամէնքին
Դաշտերուն մէջ մէկ օր մը
Մինչ կարածէր առանձին,
Ոտքին դըպաւ քընար մը.
Ո՛ գիտէ ո՞ր երգիչը
Հոն ձըգեր էր զայն ու երբ.
Կարծիք կընէ պատմիչը
Թէ շատ հին էր ձեւն ու կերպ։
Իշուն ոտքին ցընցու�էն
Զայն մը հանեց քընարը.
Խելքը թռչուց ցընծումէն
Մեր ականջեղ յիմարը.
«Ո՛ւհ, աս ինչ է, զբուընչաց,
Ես երաժիշտ եմ եղեր.
Այսուհետեւ ձայն ձրգած
Տես ինչ երգեմ ես խաղեր.
Սուտ է ուրեմն բաածնին
Թէ քաջ քերթողը քիչ է.
Քաջ երգահան՝ հաղարին
Մէկն ալ ըսես նէ շատ է»։

Ա.